

“İYİ SENDİKACI” BUGÜN NE YAPMALI?

Aydınlık Gazetesi, 14 Nisan 2012

Yıldırım Koç

“İyi sendikacı”nın bugün en önemli görevi nedir?

Hasta üyesi veya onun yakınıyla ilgilenmek mi? Onlara hastanede randevu ayarlamak mı?

Üyesinin Ankara’da üniversiteye girmiş oğluna yurt bulmak mı?

Üyesinin veya çocuğunun düğününe gidip, altın takmak mı?

Üyesinin veya yakınının cenazesinde tabutu taşımak, mezara toprak atmak mı?

Üyesinin tayin sorununu çözmek mi?

Disipline verilmiş üyesinin disiplin kurulunda en az cezaıyla kurtulmasını sağlamak mı?

Toplu sözleşmenin uygulanmayan maddelerinin uygulanmasını sağlamak mı?

İyi bir toplu sözleşme yapmak, üyelerin gerçek ücretlerini artırmak, yıllık ücretli izin sürelerini uzatmak mı?

Sendikaya yeni üyeler kazandırmak mı?

Sendikacı bunların hepsini veya bir bölümünü yapabilir.

Bunları yaptığında üyeleri tarafından da sevilebilir, takdir edilebilir.

Peki, bunlar bir sendikacıyı bugünün koşullarında “iyi sendikacı” yapar mı?

Bir sendikacının “iyi sendikacı” olup olmadığına bugün bunlara bakıp değil de, aylar ve hatta yıllar sonra geriye dönüp karar verelim.

Gelecekte geriye dönülüp bugüne bakıldığında, kimse bir sendikacının üyesinin oğlunun sünnet düğününe gidip gitmediğine, cenazelerde ne yaptığına, tayin sorununu çözüp çözmediğine bakmayacak.

İşçi sınıfı tarihi yazılırken, bu “hizmetler” hatırlanmayacak.

Gelecekte bugünlere bakıldığında üç soru sorulacak.

Türkiye, Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda savaşa sürülürken, Amerikan askeri ölmesin diye Türk askeri cepheye gönderilirken, sendikacı ne yaptı? Suriye’ye saldırmayı savunanlara ve tahrik edenlere karşı sesini yükseltti mi? Suriye halkıyla birlikte anti-emperyalist bir cepheyi mi savundu; yoksa emperyalistlerin değirmenine su mu taşıdı?

Türkiye’de demokratik devrimin özellikle Cumhuriyet dönemindeki kazanımlarını hedef alan; bağımsız ve güçlü bir ulus devleti parçalamayı, milleti bölerek birbirine kırdırmayı ve özgür yurttaşları kullandırmayı hedefleyen bir anayasa tartışılırken, sendikacı ne yaptı? Yeni anayasa tartışmalarına temelden ve bir bütün olarak karşı mı çıktı? Yoksa bu projeye hizmet edecek biçimde mi davrandı?

AKP’nin işçi sınıfımız ve ülkemizin geleceği açısından çok tehlikeli politikalarına karşı mı çıktı; yoksa AKP’ye yaranarak atama, tayin, terfi, ikramiye, ücret sorunlarını çözmeye mi çalıştı?

Sadık Şide Türk-İş’in genel sekreterydi ve 12 Eylül darbesi sonrasında cunta hükümetinde sosyal güvenlik bakanı olarak görev üstlendi.

Sosyal güvenlik bakanıyken çok sayıda sendikacının ve sendika üyesinin işlerini halletmeye çalıştı. Yukarıda saydıklarına benzeyen bir sürü iş yaptı. Ama Türkiye tarihinin en büyük baskıları, işkenceleri yapılırken; idam cezaları uygulanırken; işçi hak ve özgürlükleri ayaklar altına alınmış çiğnenirken; 1982 Anayasası hazırlanırken; 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu Milli Güvenlik Konseyi’nde tartışılırken, sustu. Keşke sussaydı. 2821 ve 2822 sayılı Yasalar Milli Güvenlik Konseyi’nde görüşülürken öyle kötü önerilerde bulundu ki, darbeciler bile karşı çıktılar.

Sadık Şide’yi bugün nasıl hatırlıyoruz? Nasıl anıyoruz?

Bu soruların cevabını herkes biliyor.

Peki, yıllar sonra bugünlere baktığımızda yukarıdaki sorulara uygun cevap vermeyenleri nasıl hatırlayacağız? Nasıl anacağız?

Bugünden o günleri düşünüp, gelecekte insan yüzüne çıkabilecek bir politika izlemekte yarar var.

Bugün “iyi sendikacı”, Suriye’ye saldırıya karşı çıkan, bölücülerin Anayasa girişimini bir bütün olarak reddeden ve AKP’ye karşı açık tavır alan sendikacıdır. Gerisi hikaye.